

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ

Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα-ιδέες που ήθελε να περάσει ο συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία; Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβαζες το βιβλίο και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

1) Το βιβλίο του Έρικ Μπουασέ « Ένα ξεχωριστό καλοκαίρι » είναι γεμάτο από πολλά και σημαντικά μηνύματα και ιδέες.

Το κυρίαρχο μήνυμα είναι η αγάπη που μπορεί να αναπτυχθεί ανάμεσα σε έναν άνθρωπο, τον έφηβο Γιάννη και ένα ζώο, για την ακρίβεια ένα πτηνό, τον Νικόστρατο. Η ιδιαίτερα στενή σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ τους αποδεικνύεται σε πολλά σημεία του βιβλίου, όταν για παράδειγμα ο Γιάννης αποφασίζει να αποχωριστεί το μοναδικό και πολύτιμο αντικείμενο που έχει από τη μητέρα του, έναν χρυσό σταυρό, για να σώσει από την κακοποίηση το άμοιρο πουλί ή όταν προσπαθεί κρυφά από τον πατέρα του να το μεγαλώσει και να το εκπαιδεύσει ή όταν παίζουν μαζί και αποκτούν έναν δικό τους κώδικα επικοινωνίας.

Ένα άλλο εξίσου σπουδαίο μήνυμα είναι η αξία της φιλίας δύο ανθρώπων όπως στην περίπτωση του Γιάννη με τον συνομήλικό του Περικλή. Οι δύο τους γίνονται σιγά-σιγά αχώριστοι φίλοι και ο ένας εκμυστηρεύεται στον άλλο τις αγωνίες και τα μυστικά του. Αποκορύφωμα αυτής της φιλίας είναι η απόφαση του Περικλή να μην επιστρέψει στο σχολείο του στην Κεφαλονιά, αλλά να μείνει κοντά στον Γιάννη, για να τον παρηγορήσει και να τον βοηθήσει να ξεπεράσει την απώλεια του Νικόστρατου.

Ιδιαίτερα σημαντική παρουσιάζεται και η αξία της σχέσης που αναπτύσσεται ανάμεσα σε έναν πατέρα και έναν γιο. Η σχέση αυτή, εξαιτίας της απώλειας της μητέρας της οικογένειας, περνά από πολλές διακυμάνσεις αλλά πάντα η αγάπη ανάμεσα τους είναι δεδομένη και κυρίως αποκαλύπτεται όταν ο πατέρας, βλέποντας συντετριμμένο τον γιο του από τον τραυματισμό του πελεκάνου, αποφασίζει κρυφά να γιατρέψει το τραυματισμένο πτηνό, για να μην πληγωθεί άλλο ο γιος του.

Μια άλλη ιδέα που διαπνέει όλο το βιβλίο είναι η πάλη του ανθρώπου να αποδεχτεί τα χτυπήματα και τις δυσκολίες της ζωής και να μάθει να αγωνίζεται, να αποδέχεται τη σκληρή πραγματικότητα και να συνεχίζει παρά τις απώλειες. Απόδειξη αυτού του ανθρώπινου αγώνα να αποδέχεται ο καθένας τις δυσκολίες και να συνεχίζει να αγωνίζεται είναι τόσο η προσπάθεια του πατέρα που στο τέλος εκφράζει επιτέλους την αγάπη του στον γιο του και ξεπερνά ή καλύτερα αποδέχεται την απώλεια της γυναίκας του όσο και του Γιάννη που, ενώ στην αρχή νομίζει ότι πέθανε ο πελεκάνος του και αρρωσταίνει, σιγά σιγά χάρη στη φιλία μαθαίνει να αγαπά και πάλι τη ζωή.

Η αξία της ανθρώπινης καλοσύνης, που αντικατοπτρίζεται στο πρόσωπο του παπά-Κώστα, είναι μια βασική ιδέα που υπάρχει σε όλο το βιβλίο. Ο παπά-Κώστας

είναι ένας καλοκάγαθος άνθρωπος που αγαπά το ποίμνιό του και αγωνιά, όταν ο πατέρας του Γιάννη έχει πετρώσει συναισθηματικά με τον χαμό τη γυναίκας του και προσπαθεί να βοηθήσει τον Γιάννη να αποκαταστήσει τη σχέση του με τον πατέρα του. Επίσης, ο πατέρας, αν και φαίνεται σκληρός, αποδεικνύεται ότι πολλές φορές έχει ευαίσθητες συναισθηματικές χορδές, αφού και τον Νικόστρατο τελικά δεν αντέχει να τον σκοτώσει και δεν τιμωρεί τον γιο του που του απέκρυψε τον πελεκάνο και έδωσε τον σταυρό του και στο τέλος σώζει για το καλό του γιου του τον πελεκάνο. Επιπλέον, ο Γιάννης αποδεικνύεται ένα καλοσυνάτο παιδί, γιατί λυπάται το πουλί και θυσιάζει ακόμη και τον σταυρό της μάνας για να το σώσει και από την άλλη λυπάται που βλέπει τον πατέρα του να μαραζώνει εξαιτίας του θανάτου της γυναίκας του.

Κατά την ανάγνωση αυτού του βιβλίου, μου δημιουργήθηκαν πολλά και έντονα συναισθήματα που άλλες φορές με έκαναν να βουρκώνω, να συγκινούμαι να πληγώνομαι, να λυπάμαι, να αγωνιώ και άλλες να νιώθω ευχάριστα ή και να κλαίω. Όλα αυτά τα συναισθήματα συνδέονται με πολλές σκηνές του βιβλίου. Στεναχώρια, πίκρα και λύπη ένιωσα όταν διάβασα για τον βασανισμό από τον καπετάνιο του μικρού πελεκάνου, για τον τραυματισμό του πελεκάνου από τον Ζακυνθινό και τη μεταφορά του από τον Γιάννη από τον δρόμο στο σπίτι του.

Συγκίνηση, ένιωσα όταν ο Γιάννης δίνει το μοναδικό κειμήλιο της μάνας του, για να σώσει τον πελεκάνο, όταν ο Περικλής δεν επιστρέφει στην Κεφαλονιά για να συνεχίσει το σχολείο του, αλλά μένει στο πλευρό του Γιάννη για να τον παρηγορήσει και όταν ο Γιάννης βλέπει ζωντανό τον πελεκάνο του που νόμιζε ότι είχε πεθάνει.

Αγωνία με κατέβαλε όταν ο πατέρας του Γιάννη είχε αποφασίσει να σκοτώσει τον πελεκάνο και ευτυχώς δεν το έκανε, όταν δεν ήξερα αν ο πατέρας θα ανακαλύψει το κρυμμένο πουλί και όταν δεν ήξερα αν ο τραυματισμένος πελεκάνος θα ζήσει.

Ανέλπιστη χαρά ένιωθα όταν κατάλαβα ότι ο πελεκάνος ζει τελικά και ότι ο πατέρας είναι αυτός που τον έσωσε, καθώς και όταν κατάλαβα ότι η σχέση πατέρα και γιου στο τέλος γίνεται ξανά δυνατή. Ευχάριστα ένιωθα όταν διάβαζα τις ωραίες περιγραφές με τα παιδιά που απολαμβάνουν το φυσικό τοπίο π.χ όταν ήταν στον Μύρτο και αγνάντευαν τη γαλάζια θάλασσα, όταν η κατσίκα του Γιάννη έγλειφε τα μάγουλα τους που είχαν αλάτι ή όταν κάθονταν στο γρασίδι του λεμονοδάσους. Γέλασα, επίσης, πολύ όταν ο Νικόστρατος έπεσε πάνω σε ένα παιδί και αυτό από τον φόβο του κατουρήθηκε πάνω του.

Όλες οι παραπάνω σκηνές του βιβλίου ήταν αυτές που μου έκαναν τη μεγαλύτερη εντύπωση. Θεωρώ, βέβαια, ότι οι δύο κορυφαίες σκηνές είναι όταν ο Γιάννης παίρνει στα χέρια του τον πληγωμένο πελεκάνο και με ματωμένα χέρια βουβός και μόνος τον περιφέρει μπροστά από όλους τους συγχωριανούς του και όταν στο τέλος αντικρίζει ζωντανό τον πελεκάνο του, που πίστευε ότι έχει πεθάνει, και τον πατέρα του, χάρη στον οποίο ο πελεκάνος έζησε.

Η πρώτη σκηνή είναι έντονα συγκινησιακά φορτισμένη και αποκαλύπτει με σπαρακτικό τρόπο την απέραντη αγάπη του παιδιού για το πτηνό και τον πόνο που το κατακλύζει ενώ η δεύτερη σκηνή αποκαλύπτει όλα τα βαθύτερα νοήματα του βιβλίου που είναι η αληθινή αγάπη του ανθρώπου για ένα ζώο, η πατρική αγάπη, η δύναμη του ανθρώπου να ξεπερνά τις δυσκολίες, να αποδέχεται την πραγματικότητα και να συνεχίζει μπροστά στη ζωή του ακόμη και με σπασμένα φτερά.

2) Το βιβλίο τονίζει την ιδιαιτερότητα της σχέσης ενός αγοριού με έναν πελεκάνο και την αγάπη που μπορεί να νιώσει ο άνθρωπος για τα ζώα. Ποιο ζώο θεωρείς εσύ ιδιαίτερα ξεχωριστό ως προς τη σχέση που μπορεί να αναπτύξει με τον άνθρωπο και γιατί; Αν εσύ έχεις κάποια εμπειρία μιας ιδιαίτερης σχέσης, που ανέπτυξες να την αφηγηθείς.

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι ζωόφιλοι και αναπτύσσουν ιδιαίτερα στενή σχέση με κάποιο κατοικίδιο ζώο. Υπάρχουν πολλά κατοικίδια ζώα που μπορούν να αναπτύξουν μια ιδιαίτερα στενή σχέση με έναν άνθρωπο, όπως για παράδειγμα οι γάτες, οι σκύλοι, τα άλογα, τα χελωνάκια κ.α.

Προσωπικά, πιστεύω ότι ένα ιδιαίτερο φιλικό και πιστό ζώο, το οποίο μπορεί να αναπτύξει μια στενή φιλική σχέση με τον άνθρωπο, είναι ο σκύλος. Ο σκύλος, μικρόσωμος ή μεγάλωσωμος, αποκτά συναισθηματικό δεσμό με το αφεντικό του και εξαρτάται και πειθαρχεί απόλυτα σε αυτόν. Είναι ένα ζώο που, αν του δείξεις αγάπη, αυτό θα σου αφιερωθεί ολοκληρωτικά και θα μείνει πιστό για πάντα στο πλάι σου. Είναι ένα έξυπνο ζώο, το οποίο πολύ εύκολα μαθαίνει να εκπαιδεύεται και να εκτελεί τις εντολές του αφεντικού του. Είναι πολύ φιλικός και παιχνιδιάρης, ιδίως με τα μικρά παιδιά. Του αρέσει να ακολουθεί παντού το αφεντικό του, να παίζει μαζί του, να του γλείφει το χέρι και να συμπάσχει στη χαρά ή στη λύπη του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα πιστού σκύλου ήταν ο Άργος, ο σκύλος του Οδυσσέα, ο οποίος αναγνώρισε αν και γέρος πια τον μεταμφιεσμένο Οδυσσέα και ξεψύχησε στα πόδια του.

Αν και δύσκολα αναπτύσσεται στενή σχέση ανάμεσα σε έναν άνθρωπο και ένα πουλί, αναπτύχθηκε ανάμεσα σε εμένα και έναν παπαγάλο μια ιδιαίτερα φιλική σχέση που κράτησε έξι ολόκληρα χρόνια και η οποία έχει χαραχτεί βαθιά μέσα στην καρδιά μου και στην ψυχή μου.

Πριν οχτώ χρόνια κοντά στο σπίτι μας άνοιξε ένα καινούριο κατάστημα με ζώα και καθημερινά παρατηρούσα στη βιτρίνα του ένα μικρό πολύχρωμο παπαγαλάκι που τιτίβιζε τρομαγμένο. Μετά από πολλή πίεση που άσκησα στους γονείς μου τους έπεισα και μου το αγόρασαν.

Στην αρχή, ο παπαγάλος μου, που τον ονόμασα Κίτσο, ήταν πολύ μικρούλης αλλά ο καταστηματάρχης μας είχε πει ότι θα γίνει πολύ μεγάλος. Τις πρώτες μέρες ήταν πολύ φοβισμένος και κρυβόταν μέσα στη φωλίτσα του. Σιγά-σιγά άρχισε να εξοικειώνεται στο νέο του περιβάλλον και να τιτιβίζει όλο και πιο χαρούμενα.

Μια μέρα, καθώς άνοιξα το πορτάκι του κλουβιού του, για να του βάλω νεράκι, τον άγγιξα και αυτός δεν αντιστάθηκε. Κάθε μέρα, όλο και πιο συχνά τον άγγιζα και έτσι μια μέρα τον κράτησα στις χούφτες μου για πολλή ώρα. Έτσι σιγά-σιγά ο Κίτσος άρχισε να πετά ελεύθερα μέσα στο σπίτι μας. Φροντίζαμε να έχει πάντα κλειστές τις πόρτες και τα παράθυρα για να μη μας φύγει.

Μετά από ένα χρόνο περίπου ο Κίτσος έβγαλε μεγάλα πολύχρωμα πράσινα, κίτρινα και κόκκινα φτερά και έγινε πολύ μεγάλος και εντυπωσιακός. Του άρεσε να κάθεται στον ώμο μου και να παίζει με το αυτί μου. Παρακολουθούσε το πώς μιλούσαμε και έμαθε να μιλάει επαναλαμβάνοντας πολλές λέξεις και φράσεις.

Με τα χρόνια ο Κίτσος έγινε ένα ισότιμο μέλος της οικογένειας μας και τον παίρναμε μαζί μας και στις διακοπές μας. Δυστυχώς, ένα καλοκαίρι βγήκε έξω από το ανοιχτό παράθυρο του εξοχικού μας στη Ζάκυνθο και από τότε δεν τον ξαναείδαμε ποτέ.

Ακόμη και σήμερα έχουμε κρατήσει στο σπίτι το κλουβί του και φωτογραφίες του και συχνά μιλάμε γι' αυτόν, ελπίζοντας ότι απολαμβάνει ανέμελος την ελευθερία του στο νησί της Ζακύνθου!

Βασίλης Μάστακας, Α2

